

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: L. K., narozený X, státní příslušnost X (dále jen X), nyní pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna (dále jen ZZC),
zastoupený: Mgr. Petr Václavek, advokát, se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, Odbor cizinecké policie, se sídlem K.H. Máchy 1266, 356 01 Sokolov,

v řízení o žalobě ze dne 10.7.2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.6.2020 č.j. KRPK-45140-35/ČJ-2020-190022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 10.7.2020 s připojenou kopií napadeného rozhodnutí se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 26.6.2020 č.j. KRPK-45140-35/ČJ-2020-190022, jímž bylo rozhodnuto tak, že žalobce byl podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), zajištěn za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního

předpisu Evropské unie [Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (uveřejněno v Úředním věstníku Evropské unie č. L 180/31-59 ze dne 29. 6. 2013, dále jen **Dublinké nařízení**)]. Současně byla podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců stanovena doba trvání zajištění na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 25.6.2020, 10:35 hodin. Současně s žalobou předložil žalobce i kopii nájemní smlouvy ze dne 9.7.2020 týkající se bytu v H., M. 42/1, 1. patro, na dobu trvání nájmu od 9.7. do 9.9.2020 (nájemci P. G. a L. K.).

2. V žalobě namítal žalobce nejdříve obecně nedůvodnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí a to zejména z důvodu nenaplněný podmínek, jež musí být pro výkon zajištění splněny dle § 129 zákona o pobytu cizinců, a které vyplývají také z Listiny základních práv a svobod (dále jen **Listina**) a dále také z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen **Úmluva**). Porušením těchto ústavních předpisů měl žalovaný porušit jednu ze základních zásad správního řízení obsaženou v § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**).

Nejvýznamněji shledal žalobce pochybení žalovaného v nezohlednění existence jeho vztahu s partnerkou P. G., která je občankou ČR, a se kterou má žalobce dlouhodobý, pevný partnerský vztah. S ohledem na to měl být žalobce považován za rodinného příslušníka občana členského státu Evropské unie (dále jen **EU**) dle § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) není možné zajistit cizince, který má rodinného příslušníka občana některého z členských států EU, neboť samostatný institut správního vyhoštění by byl značně nepřiměřeným dle § 174a zákona o pobytu cizinců.

Dále žalobce namítal rozpor napadeného rozhodnutí s čl. 8 odst. 2 Listiny a s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy, z nichž dovodil nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, neboť v jeho případě nebyly pro tak závažný zásah do základní svobody (čl. 7 odst. 1 Listiny) důvod. V této souvislosti žalobce poukázal na příhodnější způsob řešení jeho situace, jímž by bylo uložení zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. K tomu dále namítal, že nesouhlasí s názorem žalovaného stran nepřistoupení k aplikaci zvláštních opatření pro absenci trvalého pobytu na území České republiky (dále jen **ČR**) a finančních prostředků, neboť finančními prostředky disponovala jeho přítelkyně a k trvalému bydlišti žalobce odkázal na nájemní smlouvu, kde jsou spolu se svou přítelkyní oba uvedeni jako nájemníci (přítelkyně tam má hlášený trvalý pobyt). Žalobce vyjádřil domněnku, že splňoval podmínky pro uložení zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců, a naopak žalovaný pochybil, když nepřistoupil k jejich aplikaci a tento svůj postup dostatečně neodůvodnil. Nad to žalobce dodal, že v případě, kdyby nebyla zajištěna nájemní smlouva, mohl přebývat u syna přítelkyně. V této souvislosti žalobce rovněž namítal nedostatečně zjištěný stav věci dle § 3 správního řádu.

Rovněž žalobce nesouhlasil se způsobem, jakým se žalovaný vypořádal s neuložením zvláštních opatření, neboť takovýmto postupem, dle jeho názoru, žalovaný porušil zásadu přiměřenosti obsaženou v § 2 odst. 3 správního řádu, neboť zasáhl do jeho práv v rozsahu značně větším, než bylo nezbytně nutné. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

3. Napadeným rozhodnutím ze dne 26.6.2020, č.j. KRPK-45140-35/ČJ-2020-190022, žalovaný

rozhodl tak, že byl žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (**Dublinké nařízení**). Současně byla podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců stanovena doba trvání zajištění na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 25.6.2020, 10:35 hodin. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalobce dne 25.6.2020 dostavil na kontaktní místo žalovaného, kde kontrolou náhradního cestovního dokladu X č. X bylo zjištěno, že v něm není vyznačeno vízum, povolení k pobytu, ani jiný úřední záznam opravňující žalobce k pobytu na území ČR. Ten následně nebyl schopen předložit žádné jiné doklady, které by odůvodňovaly závěr, že jeho pobyt na území ČR byl v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Následně byl žalobce zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. V průběhu provádění úkonů spojených s ukončením pobytu na území ČR bylo dále v informačním systému EUODAC zjištěno, že byl žalobce dne 22.2.2012 daktyloskopován na území Německa, tj. Spolkové republiky Německo (dále i **SRN**), ve městě Mnichov z důvodu žádosti o azyl. Tato skutečnost založila důvod pro zahájení řízení podle Dublinkého nařízení, v průběhu kterého bude rozhodnuto o předání žalobce na území příslušného členského státu. Cestou Oddělení zahraničních vztahů Schwandorf a Odboru mezinárodních vztahů Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje bylo zjištěno, že žalobce nebyl oprávněn vstoupit na území Německa, neboť neměl platné vízum ani jiné platné povolení opravňující k vstupu na území tohoto státu. Na území Německa měl žalobce sice vydané potvrzení možnosti pobývat tam, to bylo však vydané na smyšlenou identitu A. S., narozený X, státní příslušnost X. V rámci napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval i skutečností, zda byla v případě žalobce splněna podmínka vážného nebezpečí útěku dle čl. 28 Dublinkého nařízení. Z nastíněných skutkových okolností a z ostatních informací a podkladů získaných v rámci provádění úkonů spojených s ukončením pobytu na území, učinil žalovaný závěr, že by mírnější donucovací opatření než zajištění za účelem předání podle Dublinkého nařízení nebyla účinná. Co se týkalo posouzení existence vážného nebezpečí útěku, žalovaný vycházel z následujícího zjištění. Žalobce po celou dobu pobytu ve státech EU skrýval svou skutečnou identitu. V prvním případě si obstaral falešný občanský průkaz Francie a ve druhém případě v Německu vystupoval pod smyšlenou identitou A. S., datum narození X, státní příslušnost X, pod kterou tamtéž také požádal o azyl. V dané době tedy nemohl legálním způsobem cestovat na území Německa, jelikož pod skutečnou totožností neměl žádnou formu platného oprávnění k pobytu. Ve vyjádření zaznamenaném v protokolu o podání vysvětlení ze dne 25.6.2020, č.j. KRPK-45140-14/ČJ-2020-190022 správním orgánům úmyslně žalobce uváděl nepravdivé informace, které následně v rámci správního řízení popřel. V protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 26.6.2020, č.j. KRPK-45140-29/ČJ-2020-190022 na otázku týkající se žalobcových finančních poměrů mimo jiné uvedl: „Já nemám nic. Postará se o mě přítelkyně“. Žalovaný byl toho názoru, že i takto otevřeně projevené doznání svědčilo o tom, že by uložení zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců nebylo účelné. Při vědomosti skutkových základů případu, zejména s odvoláním na výše uvedená zjištění a žalobcovo vyjádření, že nedisponujete žádnými finančními prostředky a nezná žádný zákonný způsob jakým si opatřit další prostředky k obživě a k vycestování. Vzhledem ke skutečnosti, že neměl stálé bydliště na území ČR, pobýval na území ČR neoprávněně a opakovaně porušoval právní předpisy a především v průběhu svého pobytu na území EU vystupoval pod smyšlenými totožnostmi, jevílo se uložení zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců jako

zcela nedostačující, neboť v případě žalobce nepřinášelo žádné záruky, že by byl předán do příslušného členského státu EU. Jako další utvrzení v závěru, že byl dán důvod pro zajištění žalobce, přispěl i celkový způsob dosavadního jeho jednání a přístup k dodržování českého právního řádu i legislativy EU. V souvislosti se zajištěním považoval žalovaný za nezbytné zdůraznit zejména zájem společnosti na ochraně suverenity a nedotknutelnosti území ČR, na zachování veřejného pořádku a z něho vyplývající zájem na tom, aby zájmy chráněné zákony nebyly porušovány, rozhodnutí státních orgánů byla respektována, nebyla mařena a jejich výkon probíhal hladce. Před samotnou aplikací institutu zajištění žalovaný důsledně zvážil, zda zajištěním bude naplněn jeho účel, zda předání žalobce do Německa bude reálně možné, a zda může být uskutečněno tak, jak ukládá zákon. Žalovaný se při rozhodování o zajištění pro účely předání zabýval aktuální situací v zemi, do níž měl být žalobce předán, a posuzoval, zda v daném případě není dána překážka realizace předání ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, avšak shledal vše v pořádku. V závěru napadeného rozhodnutí žalovaný zdůvodnil délku doby zajištění, kdy především uvedl, že postupoval tak, aby stanovená délka odpovídala okolnostem případu stejně tak jako skutkově obdobným případům. V důsledku toho shledal za přiměřenou délku doby zajištění pro realizaci předání 30 dnů. Z výše uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, že byl žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu EU (**Dublinské nařízení**). Současně byla podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců stanovena doba trvání zajištění na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 25.6.2020, 10:35 hodin.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 13.7.2020** mimo jiné uvedl, že vycházel z informací a podkladů, které měl k dispozici v době vydání napadeného rozhodnutí. Poté shrnul dosavadní skutkový děj, z něhož vycházel. Důvodem, který jej přiměl k tak zásadnímu opatření, jakým bylo zajištění žalobce, bylo zejména zjištění, že na území ČR pobýval neoprávněně, bez povolení k pobytu, a nemohl oprávněně samostatně cestovat do žádného z členských států EU. V okamžiku přijetí rozhodnutí o zajištění cizince neměl žalovaný k dispozici žádné informace, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že žalobce je držitelem platného oprávnění k pobytu na území některého z členských států (včetně Německa) a lze mu umožnit se dobrovolně vrátit do některého z těchto států. Žalovaný vyjádřil, že věrohodnost tvrzení žalobce byla značně narušena jeho předchozím chováním, kdy během pobytu ve státech EU skrýval svou skutečnou identitu a několikrát vystupoval pod falešnou totožností. V prvním případě si obstaral falešný doklad a ve druhém případě uvedl smyšlenou identitu při žádosti o azyl v Německu. Dle žalovaného tvrzení žalobce, že žije údajně ve společné domácnosti s paní G., nezakládalo žádnou záruku, že by v budoucnu dodržoval jakákoliv mírnější opatření v podobě zvláštních opatření za účelem vycestování. Jeho předchozí chování jasně ukazovalo na naprosté pohrdání právním řádem jakékoliv země EU. Z tohoto důvodu se zvláštní opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců jevílo žalovanému jako zcela nedostačující a přikročil k zajištění ve smyslu § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. K umocnění tohoto rozhodnutí přispělo, že po celou dobu řízení tvrdili shodně žalobce i paní G., že žijí na území Německa a žádné skutečnosti nenasvědčovaly tomu, že by měli zajištěné ubytování na území ČR, jak tvrdili v žalobě. Žalobce samostatně nedisponoval žádnými finančními prostředky a na území ČR pobýval opakovaně neoprávněně.

Dalším šetřením bylo zjištěno, že žalobce byl žadatelem o mezinárodní ochranu na území Německa, a to jako A. S., narozen X, státní příslušnost X. Žalovaný nesouhlasil s žádnou

ze žalobních námitek a vyjádřil, že zajištění žalobce bylo přímým důsledkem jeho jednání, když současně v průběhu řízení uváděl nepravdivé informace o svém vstupu, pobytu a cestách na území členských států EU s úmyslem ovlivnit rozhodování příslušného orgánu. Proto žalovaný závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

5. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 26.6.2020 i ve vyjádření žalovaného ze dne 13.7.2020 odpovídají obsahu spisu. Napadené rozhodnutí ze dne 26.6.2020 bylo žalobci předáno do vlastních rukou dne 26.6.2020.
6. **Ústního jednání konaného dne 23.7.2020** se zúčastnil pouze zástupce žalobce, který odkázal v plném rozsahu na písemné vyhotovení žaloby ze dne 10.7.2020, zdůraznil několikaleté partnerství s českou občankou, se kterou sdílí život, jejíž rodinu považuje za svou a kterou ostatně hodlá pojmout za svou manželku, což je také důvod, proč přicestoval do ČR; závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a také, aby byla žalobci přiznána náhrada nákladů řízení.
7. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
8. Dle **§ 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců** „Nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie³⁷); policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.“
9. Podle **§ 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců** „Policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.“
10. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 26.6.2020, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
11. Námitku spočívající v pochybení žalovaného, který zajistil žalobce, ačkoliv ten se označuje

za rodinného příslušníka občana EU, což nebylo vzato v potaz, neshledal soud důvodnou. Zejména považuje soud za stěžejní uvést hlavní smysl zajištění žalobce, a tím je zajištění za účelem realizace jeho předání do Německa dle Dublinského nařízení. Součástí rozhodnutí o zajištění je i předběžné posouzení, zda bude realizace předání žalobce dle Dublinského nařízení alespoň potencionálně možné. Což ostatně vyplývá i z žalobcem citované judikatury NSS ze dne 23.11.2011 č.j. 7 As 79/2010–150. Nelze však přisvědčit tvrzení žalobce, že by uvedená judikatura striktně zakazovala zajištění rodinného příslušníka občana EU dle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť „pouze“ ukládá právě onu povinnost předběžně posoudit, zda by realizace předání rodinného příslušníka občana EU nebylo v rozporu s jeho právy na osobní a rodinný život. Soud v této souvislosti připouští, že se žalovaný dopustil pochybení, když tento žalobcův vztah s přítelkyní (občankou ČR) v napadeném rozhodnutí nerefletoval a nevyjádřil se k němu ve smyslu citované judikatury. Nicméně s ohledem na individuální a jedinečné okolnosti případu nelze konstatovat, že by uvedené pochybení žalovaného dosahovalo takové intenzity, aby způsobilo nezákonnost napadeného rozhodnutí. Nad to soud upozorňuje, že závěry z citovaného rozsudku nelze plně aplikovat na uvedený případ žalobce, neboť v citovaném rozhodnutí se jednalo o předání stěžovatelky, která byla těhotná s občanem ČR, se kterým sdílela společnou domácnost. Dále měla být stěžovatelka předána na X, ačkoliv s občanem ČR chtěli žít společně v ČR. Rozdíl je tak *prima facie* zřejmý. V nyní projednávaném případě má být žalobce předán na základě Dublinského nařízení do Německa, tj. do země, kam se chtěl se svou přítelkyní navrátit, než byl na území ČR zajištěn, a kde s přítelkyní do té doby žil a sdílel společnou domácnost, a kde současně jeho přítelkyně také pracuje a žije. Není zde tudíž zřejmý důvod, proč by žalobce nemohl být předán do Německa, jelikož na území ČR život s přítelkyní rozvíjet stejně nehodlal. Žalobce vstoupil na území ČR pouze ze strachu z odhalení jeho falešné identity v Německu, pokud by žádal o vydání nových dokladů tam místo v ČR.

12. Dále soud uvádí, že posouzení, zda je předání žalobce do Německa možné, žalovaný provedl na str. 5-6 napadeného rozhodnutí, s výjimkou zohlednění žalobcova vztahu. Jelikož sama judikatura dovozuje tuto povinnost správního orgánu pouze v omezené míře (krátký časový úsek pro vydání rozhodnutí a s tím související obtížnost dokazování), neboť zevrubně se těmito skutečnostmi musí zabývat správní orgán činný v samotném řízení o předání, jeví se tato povinnost až jako druhotná v celkovém kontextu institutu zajištění, tudíž ne natolik podstatná na to, aby v případě, kdy jí žalovaný nedostojí v té podobě, jako je tomu v tomto případě, a kdy z dalších okolností je zřejmé, že předání žalobce do Německa nic nebrání, mělo by způsobit nezákonnost jinak bezchybného a řádně odůvodněného rozhodnutí žalovaného. Soud tedy navzdory malému pochybení žalovaného, který neposoudil žalobcův vztah s občanem ČR žijícím ve státě, kam bude žalobce předán, neshledal toto pochybení za natolik závažné, aby kvůli němu neobstálo rozhodnutí o zajištění jako takové, obzvláště jsou-li naplněny podmínky esenciální a podstatnější pro samotné zajištění žalobce. Lze tedy s jistotou tvrdit, že v případě žalobce byly zjištěny takové okolnosti, které umožňují citovanou judikaturu tolerovat v kontextu tohoto případu a v tomto směru nepodstatné pochybení žalovaného, které nemělo na výsledné vyhodnocení případu žalobce žádný významný vliv. Na základě výše uvedené argumentace neshledal soud tuto žalobcovu námitku důvodnou.
13. Žalobce dále namítal nepřiměřenost napadeného rozhodnutí a jeho rozpor s čl. 7 odst. 1 a 8 odst. 2 Listiny společně s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy. V případě žalobce došlo k jeho zajištění na základě § 129 zákona o pobytu cizinců na dobu nezbytně nutnou k realizaci

jeho předání do Německa dle Dublinského nařízení. Žalovaný tudíž nejednal v rozporu s čl. 7 odst. 1 a 8 odst. 2 Listiny společně s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy, když žalobce omezil na osobní svobodě, jelikož neshledal důvody pro mírnější opatření, než je zajištění na nezbytně nutnou dobu. Čl. 7 odst. 1 a 8 odst. 2 Listiny společně s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy pamatují na možnosti omezení osobní svobody (nedotknutelnost osoby a jejího soukromí) z důvodů a způsobem, který stanoví zákon. Je tedy zcela zřejmé, že žalovaný postupoval v souladu s uvedenými články, když zajistil žalobce dle § 129 zákona o pobytu cizinců, tj. dle zákonem uložené pravomoci žalovanému činit tak v takto zákonem vymezených případech. Současně s tím, aby dostal žalovaný přiměřenosti napadeného rozhodnutí, posuzoval eventualitu uložení zvláštních opatření žalobci, avšak neshledal pro takový postup důvod, což zevrubně a jasně odůvodnil. Soud v důsledku uvedené argumentace neshledal ani tuto námitku žalobce důvodnou.

14. K námitce spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu absence vysvětlení důvodů pro nepřistoupení k aplikaci zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců, soud konstatuje následující. Na zvláštní opatření je nutné nahlížet spíše jako na opatření mimořádná, neboť jejich aplikace je mírnějším opatřením než samotné zajištění a na jejich aplikaci nevzniká žalobci nárok, nýbrž je nutné splňovat určité podmínky vyplývající přímo ze souvisejících ustanovení zákona o zajištění. V daném případě sleduje zmíněná podmínka naplnění účelu zajištění, tj. v daném případě předání žalobce do Německa. Při posuzování, zda bylo na místě ve vztahu k žalobci aplikovat zvláštní opatření, zohlednil žalovaný jemu veškeré známé informace o osobě žalobce a jeho úmyslech i okolnosti předcházející jeho zajištění. Především žalovaný neshledal pro aplikaci zvláštních opatření důvody, neboť žalobce během pobytu ve státech EU skrýval svou skutečnou identitu a několikrát vystupoval pod falešnou totožností, a to se zcela jednoznačným cílem, aby nebyla odhalena jeho pravá identita a nebyl nucen opustit území. Dále žalobce v protokolu o výsledku ze dne 26.6.2020 potvrdil, že si obstaral falešný francouzský občanský průkaz za 150 euro a ve druhém případě uvedl smyšlenou identitu při žádosti o azyl v Německu (A. S., datum narození X, státní příslušnost X). Z jednání žalobce je jasný záměr uvádět nepravdivé informace či použít nelegální praktiky za účelem setrvání v členských státech EU, přičemž žalobce i jeho přítelkyně si byli oba vědomi faktu, že žalobce na území členských států EU nedisponuje žádným legálním oprávněním k pobytu, a přesto opakovaně překračovali státní hranice ČR a Německa. Z výpovědi žalobce rovněž vyplynulo, že tento stav (myšleno nelegální setrvání na území států EU) udržuje již od roku 2012, kdy uvedl německé úřady v omyl, když se prokazoval falešnou identitou a ti jej tak údajně nemohly vyhostit. V době správního řízení neměl žalobce stále hlášené bydliště na území ČR (ani v Německu), na nyní v žalobě uváděné adrese H., M. 42/1, by se žalobce dle přiložené smlouvy nacházel až ode dne 9.7.2020, tj. až po vydání napadeného rozhodnutí ze dne 26.6.2020. Ohledně finančních prostředků žalobce sdělil, že nemá nic, ale bude o něj postaráno jeho přítelkyní. Z uvedeného nelze dovodit skutečnost, že by přítelkyně měla za žalobce složit finanční záruku (jak tvrdí žalobce), pouze, že za něho hradí nutné životní výdaje. To současně nepopírá konstatování žalovaného, že žalobce sám nedisponuje finančními prostředky. Tato skutečnost však neměla větší vliv na posouzení aplikace zvláštních opatření, neboť tím bylo již uvedené protiprávní jednání žalobce. Soud se tak ztotožňuje se závěry žalovaného, který na základě zjištěných informací nepřistoupil ve vztahu k žalobci k aplikaci zvláštních opatření, neboť dle jeho dosavadního chování se nelze domnívat, že v případě žalobce neexistují vážné obavy stran jeho útěku, jak tomu uvádí § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, v důsledku čehož by

bylo zmařeno řízení o předání do Německa. Nad to soud konstatuje, že dle § 75 odst. 1 s.ř.s. rozhoduje skutkový stav ke dni vydání napadeného rozhodnutí, přičemž nájemní smlouva je datována ke dni 9.7.2020 a nelze ani odhlédnout od skutečnosti, že smlouva je sjednána pouze na dobu 2 měsíců, tj. do 9.9.2020, což vzbuzuje pochybnosti o důvodu jejího uzavření. Soud tak shledal rozhodnutí žalovaného v této části přezkoumatelným, neboť žalovaný důvody, pro něž neaplikoval zvláštní opatření ve vztahu k žalobci řádně a individualizovaně zdůvodnil, včetně uvedení skutečností, z nichž při rozhodnutí o neaplikaci vycházel. Současně soud nepřistoupením žalovaného k aplikaci zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců neshledal napadené rozhodnutí nepřiměřené dle § 2 odst. 3 správního řádu. Rovněž nelze přisvědčit námitce žalobce stran porušení povinnosti dle § 3 správního řádu, neboť žalobce zjistil stav věci způsobem, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Zejména žalovaný vycházel z výsledků a podání vysvětlení žalobcem, podání vysvětlení jeho partnerky, ustálené judikatury, výpisů z různých evidencí a z obsahu zpráv mezi německými a českými správními orgány činnými v řízení o předání žalobce do Německa. Na základě výše uvedeného konstatuje soud, že žalovaný zjistil skutkový stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Soud v důsledku uvedené argumentace neshledal ani tuto námitku žalobce důvodnou.

15. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádná z žalobních námitek žalobce nebyla soudem shledána důvodnou.
16. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy na náhradu nákladů řízení by měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 23. července 2020

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně